

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ANDRÉ REUZE

ΤΟ ΑΜΑΞΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΝΩ ο μάστιγας Καντέν περνούσε από τὸν πεταλωτὸν, ἄκουσε μέσα ἀπὸ τὸ ἐργαστήρι μὴ δυνατὴ φωνή :

— Γιὰ ποὺ τὸ βάλεις, μάστιγας ; Μήπως πηγαίνεις στὸν Ματουρῆν ; Κάτι τέτοιο μὴ εἶπες χιῆς στὴν ταβέρνα...

Ὁ Καντέν γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ εἶδε τὸν ἀνεψιὸν του Ζαννὸ Ταλεμπάρ, ποὺ βοηθοῦσε τὸν πεταλωτὴ νὰ περάσῃ ἕνα πέταλο στὴ φοράδα του.

— Γεῖά σου ! ἀνημέ μου ! τοῦ ἀποκρίθηκε. Τί γίνεσαι ; Ναι, πηγαίνω στὸν ἑξά-δελοῦ σου, τὸ Ματουρῆν, νὰ περάσω καὶ τὴ μέρα μου... Θὰ γυρίσω ἀργὰ τὸ βράδυ... Ἐσὺ τί κάνεις αὐτοῦ ; Ἔργη κανένα πέταλο τῆς φοράδας σου ;

— Ὅχι, ἔπαυσε στὰ δύο καὶ τὸ ἔδωσα τὸν μάστορα νὰ μοῦ τὸ φτιάξῃ, γιατί δὲν ἔχει τώρα καινούργια πέταλα. Θὰ πάω αὔριο στὴν πολιτεία νὰ ἀγοράσω... Ἐμένα ὅμως μοῦ χρειάζεται σήμερα ἡ φοράδα, γιατί ἔχω νὰ κάνω κάποιον δρόμο... Γι' αὐτὸ διορθῶναι τὸ πέταλο ἄνω-ἔνω...

— Τί νὰ κάνῃς... Ἀφοῦ ἡ δουλειά εἶνε διαστικῆ... Ἐγὼ πηγαίνω τώρα... Γεῖά σου, ἀνημέ !

Καὶ ὁ μάστιγας Καντέν ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του, μὲ βιάσιμα σταθερὰ, παρὰ τὰ ἐξήρτα χρόνια του. Ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πλουσιώτεροισ τοῦ χωριοῦ. Δὲν εἶχε παντρευτῆ ἐγὼ νὰ μὴ βάλῃ μετελάδες στὸ κεφάλι του. Οἱ πῶδ στενοὶ συγγενεῖς του ἦσαν δύο ἀνημέοι του : ὁ Ζαννὸ Ταλεμπάρ, ποὺ τὸν συνάντησε πρὶν ἀπὸ λίγο στὸν πεταλωτὴ καὶ ὁ ὁποῖος ἔμενε στὸ ἴδιον χωριὸ μ' αὐτὸν καὶ ὁ Ματουρῆν, ποὺ καθότανε μὲ τὴ γυναῖκα του σ' ἕνα γειτονικὸ χωριό. Σ' αὐτοῦν τὸ σπίτι ἦσανε τώρα ὁ Καντέν.

Ὁ Καντέν ἤξερε πὼς οἱ δύο ἀνημέοι του τὸν καλοῦσαν ἐπειδὴ ἦσαν... οἱ μοναχικοὶ του κληρονόμοι. Ἀφοῦ ὁ μὴς τὸν περιποιόντανε τόσο καλὰ, δὲν εἶχε ἀφορμὴ νὰ εἶνε δυσαρεστημένος μαζί τους...

Ἐκείνη μάλιστα τὴ μέρα, ὁ Ματουρῆν καὶ ἡ γυναῖκα του περιποιήθηκαν τὸ θεῖο τους καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ. Ἐσφραξαν γι' αὐτὸν τὴν πὸ παλαιὰ τους θρόνισα καὶ τὸν κέρασαν ἀπὸ τὸ πὸ παλιὸ κρασί τους... Ὁ Καντέν δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῇ στὸν πειρασμὸ νὰ πῆ δυὸ-τρὶα ποτηράκια παραπάνω. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν πὼς ὅταν νύχτωσε καὶ ξεκίνησε νὰ φύγῃ γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ χωριὸ του, τὰ πόδια του τρέξιζαν λίγο ἀπὸ τὸ μεθύσι... Ἄν ὁ μάστιγας Καντέν ἦταν λιγότερο μεθυμένος, θὰ ἔβλεπε ὅτι τὰ μάτια τοῦ ἀνεψιοῦ του γυάλιζαν παράξενα ἐνῶ τὸν ἀποχωροῦσε...

Τὰ μάτια τοῦ ἀνεψιοῦ του γυάλιζαν παράξενα ἐνῶ τὸν ἀποχωροῦσε.

Ἐπειρὰ ἀπὸ κάμποση ὥρα, ὁ νυγτερινὸς ὄροσερός ἀέρας ἔκανε τὸν Καντέν νὰ ξεχλωστῇ λίγο καὶ νὰ συνεχισθῇ μὲ σταθερότερα βήματα τὸ δρόμο του γιὰ τὸ χωριό... Ἀξάρνα, ἐνῶ προχωροῦσε, σηκώζοντας ἕνα τραγοῦδάκι, ἄκουσε δεξιά του ἕνα παράξενο θόρυβο. Τέντωσε καλύτερα τ' αὐτί του καὶ διεκρίνε τὸν κρότον ποὺ ἔκαναν οἱ τροχοὶ ἑνὸς αμαξιοῦ... Αὐτὸ τοῦ φάνηκε ποὺ περιεργό... Πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο δὲν ἦτοχε ἀμαξιτὴ ὁδός... Ποῦς περνοῦσε ἄραγε ἀπὸ ἐκεῖ τέτοια ὥρα ;

Ὁ μάστιγας Καντέν ἔκανε μερικά βήματα, κίτταξε πὸ προσεκτικὰ καὶ διεκρίνε ἕνα αμαξί. Διότι στὸν αμαξί ἦταν τοποθετημένος ἕνας ἀναμμένος δαυλός.

Τότε ὁ Καντέν ἀνατριχίασε σὺγκορμος ! Ἀπεριόγραπτη ἀγωνία κινήσε τὴν ψυχὴν του. Κατάλαβε ὅτι τὸ αμαξί αὐτὸ ποὺ ἐχότανε καταπάνω του ἦταν τὸ Ἄμαξι τοῦ Θανάτου !...

Ἀπὸ μικρὸ παιδί εἶχε ἀκούσει τοὺς γέροντας καὶ τίς γοηψὲς τοῦ χωριοῦ νὰ μιλῶν γι' αὐτὸ τὸ αμαξί. Σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσι, τὸ αμαξί αὐτὸ, ἀπὸ δοῦ καὶ πολλοὺς αἰῶνες, τριγωνοῦσε τὴ νύχτα στοὺς κλιμακούς. Ἐνας ψηλός, μαῦρος ἄνθρωπος, μὲ ἀδέατο πρόσωπο, φηγοῦσε τὸ ἄλογο. Ἐνα ἀδειανὸ νεκροκρέββατο ἦταν τοποθετημένον στὸ αμαξί. Μόλις ὁ αμαξίας συναντοῦσε κανένα ἀργοκορμικὸν περὸ-πόρο, ἄρνε τὸ φρέετρο νὰ πῶσῃ καταγῆς. Κατὰ τὸν μῦθος ἄνθρωπος προσποιόταν ὅτι δὲν κατάλαβε τίποτα καὶ ἐξακολούθησε τὸ

δρόμο του. Κι' ἂν ὁ διαβάτης δὲν ἔτρεχε νὰ τὸν βοηθήσῃ ν' ἀνεβάσῃ καὶ πάλι τὸ φρέετρο στὸ αμαξί, πέθαινε μέσα στὸ χροῖνο !

Ὁ μάστιγας Καντέν ἐνοῦσε τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς του νὰ σηκώνονται ὄρθια ἀπὸ τὸν τρόμο. Τὰ δόντια του χτυποῦσαν δυνατὰ. Ἐπῶσε κάτω καὶ κρύφτηκε πίσω ἀπὸ μερικὸς θάμνος. Τὸ τρέξιμὸν τῶν τροχῶν τοῦ Ἄμαξιοῦ τοῦ Θανάτου ἀνηχοῦσε στ' αὐτιά του σὺν πένθημῃ καθονοκορυσία.

Πέρασαν κάμποσες στιγμῆς—ποὺ φάνηκαν αἰῶνες στὸν Καντέν. Καί, ξαφνικὰ, ἀκούστηκε ἕνας ἔξοδος κρότος.

Ὁ γέρος βούλωσε τὸ στήμα του μὲ τὸ χέρι του, γιὰ νὰ μὴ οὐ-λιάξῃ ἀπὸ τὴ φρίκη.

Τὸ φρέετρο εἶχε πέσει καταγῆς !...

Ὁ Καντέν ἔτρεπε νὰ τρέξῃ νὰ βοηθήσῃ τὸ μαῦρο ἄνθρωπον νὰ σηκώσῃ τὴν κάσσα καὶ νὰ τὴν ξαναβάλλῃ στὸ αμαξί ! Ἄν δὲν τὸ ἔκανε αὐτὸ, ἀσφαλῶς θὰ πέθαινε πρὶν κλείσει χρόνος. Μὰ ὁ Καντέν δὲν εἶχε τὴ δυνάμη νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν κρημνίανα του καὶ νὰ πλησιάσῃ τὸν μαῦρο αμαξί. Περίμενε λίγο... Καὶ τὸν εἶδε νὰ σηκώνῃ μόνος του τὸ φρέετρο, νὰ τὸ τοποθετῇ στὸ αμαξί καὶ νὰ συνεχίσῃ τὸ δρόμο του... Τελείωσε ! Ὁ Καντέν ἦταν καταδικασμένος νὰ πεθάνῃ πρὶν κλείσει χρόνος !...

Μόλις τὸ αμαξί ἀπομακρύνθηκε, ὁ γέρος πλησίασε πρὸς τὰ ἐκεῖ, τρέμοντας ἀκόμα ἀπὸ τὸ φόβο του... Περατοῦσε σὺν χαμένους... Ἐσάφησε μηχανικὰ τὸ κεφάλι του καὶ εἶδε τότε ὅτι τὰ ἔγρη τῶν τροχῶν τοῦ αμαξιοῦ φαινότανε εὐδιάκριτα πάνω στὸ μαλακὸ χῶμα...

Αὐτὸ τοῦ φάνηκε λιγάκι περιεργό. Πρόσεξε καλύτερα καὶ εἶδε καὶ τὰ σημάδια ἀπὸ τὰ πέταλα τοῦ ἄλογο.

Μερικὰ ἀπὸ τὰ σημάδια αὐτὰ εἶδει-χρον καθαρά ὅτι ἕνα ἀπὸ τὰ πέταλα ἦταν σ π α σ μ ε γ ο σ ε δ ὺ ο κ ο μ μ ἄ τ ι α !

Ὁ μάστιγας Καντέν θυμήθηκε ἄμεσως τὴν πρῶνὴ συνάντησί του μὲ τὸν ἀνεψιὸν του τὸν Ζαννὸ καὶ μὴ τρομερῆ ἰστορία πέρσασε ἀπὸ τοῦ νοῦ του.

— Γιὰ στάσου !... ψυθίρισε. Καὶ ὅταν σιλολόγησε καλύτερα τὸ πρῶγμα, κατάλαβε τί εἶχε γίνῃ κι' ἕνας τρομερός θυμὸς διεδόχθη τὸ φόβο του. Ἦ ἀγανάκτησι τὸν ἔπληξε. Ἀνέθηκε τὸ αἷμα στὸ κεφάλι του ἀπὸ τὴν ταραχὴν του... Καὶ ἄρχισε καὶ πάλι νὰ τρέψῃ—ἀπὸ τὴν ὀργὴν του αὐτὴ τὴ φορὰ καὶ ὅχι πάλι ἀπὸ τὸ τρόμο.

Γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ εἶδε τὸ Ἄμαξι τοῦ Θανάτου νὰ προχωρῇ στὸ βάθος, πρὸς τὸ χωριὸ τοῦ Ματουρῆν. Τότε ὁ Καντέν σπύσασε τὸν μπαστοῦνι του καὶ ἔτρεξε γιὰ νὰ προφύγῃ τὸ αμαξί, γυμνίζοντας :

— Καταραμένοι ! Καταραμένοι !... Τώρα θὰ σὰς δεῖξω ἐγὼ !

Ἄξαρνα, τὸ αμαξί σταμάτησε. Ἐνας ἄνθρωπος περίμενε στὸ σημεῖο ἐκεῖνο. Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν φαινότανε διόλου τρομαγμένος. Ὁ μαῦρος αμαξίας πῆδωσε ἀπὸ τὸ αμαξί του καὶ πλησίασε τὸν ἄνθρωπον ποὺ περίμενε. Ὁ Καντέν κοντοζύγωσε σιγά-σιγά, ἐλοποῦσε σχεδὸν πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους. Καὶ ὅταν ἔφτασε κοντὰ τους, χωρὶς ἐκείνοι νὰ τὸν ἀντιληφθοῦν, ἔμεινε ἄλα-

λὸς ἀπὸ τὴν κατάπληξι του. Εἶχε ὑποκτενθεῖ βέβαια τὴν ἀλήθεια, μὰ τώρα ποὺ ἔβλεπε μὲ τὰ μάτια του ὅτι δὲν ἔχει ἀπατηθεῖ, δὲν μμορούσε νὰ πιστέψῃ πὼς ἦταν δυνατὸ νὰ γίνῃ αὐτὸ.

Οἱ δύο ἐκεῖνοι μυστηριώδεις ἄνθρωποι ἦσαν οἱ ἀνημέοι του, ὁ Ζαννὸ καὶ ὁ Ματουρῆν !

Ὁ μάστιγας Καντέν τέντωσε τ' αὐτί του καὶ τοὺς ἄκουσε νὰ μιλῶν :

— Καλὰ τὰ καταφέραμε ! εἶπε ἡ φωνὴ τοῦ Ζαννὸ.

— Συναντήθηκες μὲ τὸ γέρο ; ρώτησε ὁ Ματουρῆν.

— Ναι... Μόλις εἶδε τὸ αμαξί, ἔπεσε κάτω... Θὰ τοῦ κόπτεκε τὸ αἷμα !

— Καὶ ὅταν ἔρριξες τὸ νεκροκρέββατο δὲν ἔτρεξε νὰ σὲ βοηθήσῃ ;

— Μπᾶ ! Ποῦ νὰ τοῖμηση νὰ κουνιθῇ ἀπὸ τὴ θέσι του... Τώρα θὰ νομίσῃ πὼς δὲν πρόκειται νὰ βγάλῃ τὸ χροῖνο, ἀφοῦ δὲν ἔτρεξε νὰ μὲ βοηθήσῃ... Μὲ τὴ σκέψῃ αὐτὴ, ὁ γέρος θὰ πεθάνῃ πρὶν περάσουν δύο μῆνες...

Καὶ ὁ Ζαννὸ πρόσθεσε, τρίβοντας τὰ χεῖρια του ἀπὸ χαρὰ : — Ἀρετὰ μᾶς βασάνισε ὁ παληόγερος... ἄσπουν νὰ τὸν κληρο-

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

Η ΚΗΔΕΙΑ ΕΝΟΣ... ΠΟΔΙΟΥ!

Το παρακάτω έπεισόδιο θα έμοιαζε με φάρσα, αν δεν έπαθεβαινόταν έπισημως απ' όλες τις αμερικανικές εφημερίδες.

Ένας καθώς πρέπει κύριος, παρουσιάστηκε κοιμισμένος στο Δημαρχείο και ζήτησε μια άδεια ταφής.

- Καί ποιός σάς πέθανε, κύριε; τόν ρώτησε ο υπάλληλος.
- Η γυναίκα μου, κύριε, τόν πόδι μου. Καί θέλω νά τό θάψω.
- Τό πόδι σου; Δέν καταλαβαίνω!...
- Μά είνε άπολύσιπτο, κύριε! Πρό καιρού μου έγραψα τό πόδι στο νοσοκομείο και μου τό άνακατέστησαν με ξύλινο. Θέλω, λοιπόν, νά τό... κηδεύσω χριστιανικά.

Ο υπάλληλος τάξε χαμένα και νόμιζε πως είχε νά κάνει με κανέναν τρελλό.

— Αμφιβάλλετε, κύριε; είτε ο Αμερικανός. Δέν έχω τό δικαίωμα τάχα νά θάψω τό νεκρό από μέλος του σώματός μου; Ο Θεός ξέρει πόσο τό έκλαιγα όταν πεθάνε!... Του έχω ετοιμάσει μάλιστα κι ένα μαριμάριο μνημείο, πού μου κόστισε χίλια δολάρια...

— Φυσικά, δέν έχω αντίρρηση, απάντησε ο υπάλληλος. Όρίστε, ή άδεια τής ταφής και ο Θεός νά δώσει ν' άργήσει νά πάη τό υπόλοιπο του σώματός σας προς συνάντηση του ποδιού σας.

Ύστερ' απ' αυτό, ο θαμνίσκος Αμερικανός έπίτωσε νεκρώσιμα, τά όποια έστειλε σέ άλλους τούς φίλους του.

Επειδή, φυσικά, τό πρόβλημα ήταν πρωτόφανστο, σημείωσε τη μεγαλύτερη έπιτυχία. Η κηδεία ήταν μεγαλύτερη απ' όλην την πόλη και κόσμος πολλές άκολούθησε εις τό νεκροταφείο, σινυδενώντας τό πόδι του Αμερικανού στην τελευταία του κατοικία.

Εκεί ο βαρυντηνών άνάτηρος, κατώρθωσε, πνίγοντας τούς λυγμούς του, νά εύχαριστήσει με λίγες λέξεις τούς προσκεκλημένους για τη συμπάθεια πού του έδειξαν.

Έννοείται ότι δέν έλειψαν και τά κομικά έπεισόδια από την ιστορία αυτή:

Ένας φίλος του άνατήρου π. χ. έξεφώνησε έπιτάφιο λόγο, στον οποίο έξεφείαζε την καρτερικότητα, την δύναμη, την εύλογισία και την καθοριότητα του «μεταστάτοσ». Ένας άλλος πάλι είτε περίπου τά έξής: «Δέν μνησκαζώ επί του τάφου σου πλέον, πολύταλαστον μέλος του άγαπημένου φίλου μου. Είψ' αλήθεια ότι πολλές φορές έδέχτην τά λακτισματά σου κατά την διάφοριαν των παιγνιδιών μας. Αλλά όμολογώ ότι έστειλες την σφαίρα του φρουτ-μαπό άριστοτεχνικώτατα στο τέμα της. Καί τότε άς παραλάβει ο Ύψιστος την ψυχήν σου και άς την αναπαύσει εις άλλας σφαίρας, όπου δέν υπάρχουν βάσινα, δρόμοι, κάλιο και στενά παπούτσια. Γιαίν έχωσ έλαφράν!...»

νομήσουμε!... Δέν είνε μάλιστα άπίθανο νά τό ήθετε τώρα συγκοπή και νά μίν ξανασηρωθή ποτέ από τη θέσι του!

Και οι δύο άνδρες ανέθηκαν στο άμάξι γελώντας για τό «παιγνίδι» πού έπαιξαν του γέρον, ενώ ο Καντέν έξακολούθησε νά μείν άναυδος κι' έμβρόντητος στον κρυφώνα του. «Όστε οι δύο άνεμοι του είχαν συνεννοηθεί νά του παίζουν τη μακάβρια αυτή κομωδία, για νά πεθάνη από τό φόβο του και νά τόν κληρονομήσουν μια ώρα άργότερα!

— Δέν θά τό έπιτύγξει! φώναζε τέλος ο ματάκια Καντέν, σφίγγοντας με λύσσα τις γροθιές του.

Και τράβηξε για τό χωριό του...

Την άλλη μέρα, ο Καντέν δοκίμασε μια άλλη συγκίνησι, πού έντονη. Ο άνεμικός του ο Ζαννό βροθέθηκε δολοφονημένος στον κάμπο, κοντά στο άμάξι του. Και μέσα στο άμάξι ύπηρχε ένα άδειανό φέρετρο! Κανείς δέν μπόρεσε νά ξηγήση τό μυστήριο αυτό. Μονάχα ο Καντέν κατάλαβε τι είχε συμβεί. Ο Ματουρέν σκότωσε τόν Ζαννό για νά πάρη αυτός δόλοληρη την κληρονομία!

Ο Καντέν σκέφτηκε στην αρχή νά καταγγείλη τόν Ματουρέν. Τόν συγκράτησε όμως ή σκέψη πως ήταν παιδί του αδελφού του και πως ή καταδίκη του θ' άτίμαζε την οικογένειά τους... Επειδή όμως δέν ήθελε νά τόν κληρονομήση ο κακοήγος άνιηρός του, ο ματάκια Καντέν αποφάσισε νά βάλη στο κεφάλι του, τώρα στα γεράματα, τούς μετελάδες του γάμου! Παντρεύτηκε λοιπόν μια πενηντάρα χήρα του χωριού και πήγε κι' έγκαταστάθηκε μαζί της σ' άλλο χωριό... Η ξαφνική αυτή άπάρσι του ιδιότροπου γέρον κατέληξε τούς χωρικούς περισσότερο και από τό μυστήριο του φόνου του Ζαννό! Όστόσο, κανένας δέν έμυθε ποτέ την αλήθεια. Ούτε ο άνεμικός του ο Ματουρέν, πού πήγαινε νά σκάση από τό κακό του για τό ξαφνικό παντολόγημα του γέρον Ξεκούτηρ, όπως έλεγε τόν θεό του...

ANDRÉ REUZE

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ο βασιλεύς Γεώργιος στα Τρικκαλα. Η παρουσίασις των προσετών. Τα... άκατανόητα και... μυστηριώδη επαγγέλματα. Οπου ο βασιλεύς σκατίζει. Τετράστιχα του πολέμου 1912—13. Το δάνειο, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Όταν ο άειμνητος Γεώργιος ο Α' πήγε για πρώτη φορά στα Τρικκαλα, κατέλυσε στο σπίτι ενός προυχόντος πού σήμερα δέν υπάρχει πιά, γιατί κατεδαφίστηκε. Οι προσετοι της πόλεως, την άλλη μέρα τό πρωί, πήγαν νά χειρετήσουν τόν βασιλέα τους. Συνέβησαν τότε τά παρακάτω χαριτωμένα έπεισόδια, τά όποια διηγείται μια θεσσαλική εφημερίς της εποχής εκείνης.

Με τό χαριστηρισμό χαριγέλι του ο βασιλεύς, όρθιος μπροστά στην πόρτα του διαμώτιου του, χαίρετούσε έναν-έναν, με τη σειρά, τούς προυχόντας τών Τρικκαλων.

Μετά από τόν Δημαρχο, πού έχαιρέτησε και διά σχετικής προσωφώσεως τόν βασιλέα, παρουσιάστηκε ένας γέρος διαπτοσφόρος.

- Καί τι δουλειά κάνετε; τόν ρώτησε ο Γεώργιος.
- Γνώμη πούλω, Μεγαλειότατε.
- Δηλαδή;
- Για τά φρονιάνα πρώτος είμαι. Νά, έχω στην τσέπη μου και τά τατιά μου!...

Ο βασιλεύς, βλέποντας ότι δέν θά μπορούσε νά συνεννοηθή με τόν άνθρωπο εκείνον, προσποιήθηκε ότι κατάλαβε και άποχαμρετώντας τον του είτε με την ξενική προσφορά του:

- Α!... ώραία, ώραία!... Καίρω πού!
- Ύστερα απ' τόν «Γνώμη Πούλω», παρουσιάστηκε ένας ταυρλικός.
- Κι' έσεις τι δουλειά κάνετε; τόν ρώτησε ο Γεώργιος.
- Ταυρλικ σαϊπής, αφέντη βασιληά μ'.
- Ταυρλικ σαϊπής;...
- Μάλιστα... Όσο και τά τατιά μου. Καί ο βασιλεύς, μη καταλαβαίνοντας και πάλι τίποτα, έπανελάσε την ίδια έπαδό:

- Α!... Καίρω πού!...
- Ο κατοπινός ήταν ένας βυροσόδημος.
- Ελόγκου σου τι δουλειά κάνεις; ρώτησε ο Γεώργιος.
- Ταυτάκης, βασιληά!
- Πούλως κατό, δηλαδή, τοιγάρα;
- Ένας έξυπνότερος Τρικκαλινός τόν βροσέθη τότε για νά διαφορίση τόν βασιληά:

- Όχι, Μεγαλειότατε, είτε, Ο άνθρωπος από δω άργάζει τοιγάρα στο μούσκιο...
- Α!... Καίρω πού, ξανάτε ο Γεώργιος, χωρίς νά κατάλαβη και τη φροά αυτή γνή.
- Ύστερα ήθε ή σειρά ενός... φυσικά.
- Κι' ελόγκου σου ταυτάκης; τόν ρώτησε ο Γεώργιος.
- Όχι... Εγώ κουκουφεζαλάς είμαι, λαμπλαμπίς, πένω, πάρε, δόσε...
- Α! κατάλαβα, κατάλαβα... Καίρω πού... ξανάτε με χαμόγελο ο βασιληά, ενώ από τό μωπατό του άρχισε νά τρέχη ιδρώς άγονιας, βλέποντας μη άτελείωτη σειρά άνθρώπων, πού περιμεναν τη χειραγία του.

Αναγκάστηκε λοιπόν νά χειρετήρη τούς υπολοίπους, λέγοντας απλάς τό «Καίρω πού», χωρίς νά τολμήση νά τούς ρωτήρη και τι δουλειά κάνουν.

***

Κατά τούς πολέμους του 1912—13, οι Έλληνες φαντάροι έγραφαν για νά περνάη ή ώρα τους, διάφορα τετράστιχα. Νά δώσ' από αυτά, τά πού χαρκατηριστικά:

Από τό κρύο τά δόντια μου έκαναν κοίται-κοίται εις τό Μπιζάνι, μάνα μου, δέν μ' έκανες κοίται!	Φασόλια πάλι σήμερα μεθαύριο μιζέλια, μ' αυτά πού τρώωσ τ' άχρωσ είμαστε πειά για γέλια!...
---	--

***

Ένας φτωχός Τουρκος πού ζούσε στην Αθήνα στα 1810, πήγε μια μέρα σ' έναν πλούσιο Έθραίο γείτονα του, ζητώντας του ένα μικρό δάνειο.

— Θα μου κάνης αυτή τη χάρι, αφέντη, του είτε. Θα μου κάνης άκόμα και μια άλλη χάρι. Νά μου δώσης μια μεγάλη προσεμία για νά σ' έξοφλήσω.

— Μ' άλλα λόγια, μου ζητάς δυό χάρες, απάντησε ο πλούσιος. Αλλά, ξέρεις, δέν μπορώ παρά μονάχα τη μια νά σου κάω.

- Άς είνε και τη μία!... είτε ο φτωχός.
- Έ, λοιπόν, σου δίνω... τη μεγάλη προσεμία μ' δλη μου την καρδιά!

Κόσκαλο ο Τουρκος.

